

Problem samobójstwa w filozofii egzystencjalnej i jego odzwierciedlenie w klasycznym powojennym kinie europejskim (na wybranych przykładach)

Problem samobójstwa stanowi centralne zagadnienie w filozofii egzystencjalnej, szczególnie w kontekście poszukiwań sensu życia i odpowiedzi na fundamentalne pytania o ludzką egzystencję. W powojennej filozofii egzystencjalnej, szczególnie u takich myślicieli jak Jean-Paul Sartre, Albert Camus i Simone de Beauvoir, samobójstwo jest często omawiane jako reakcja na kryzys sensu i absurdalność istnienia. Klasyczne powojenne kino europejskie, z jego skłonnością do eksplorowania głębokich tematów egzystencjalnych, również w sposób wyraźny odzwierciedla te filozoficzne rozważania, często przedstawiając samobójstwo jako skrajny, lecz zrozumiały wybór wobec bezsensu i izolacji.

Jean-Paul Sartre, francuski filozof egzystencjalny, w swoich pracach takich jak „Bycie i nicota” oraz w esejach o wolności i odpowiedzialności, często poruszał temat samobójstwa. Sartre w swojej filozofii zwraca uwagę na to, że życie jest pozbawione wbudowanego sensu, a jednostka musi sama stworzyć znaczenie dla swojego istnienia. W kontekście tej koncepcji samobójstwo jest dla Sartre'a wyrazem ostatecznego wyboru, który wynika z poczucia bezsensu i braku wartości w świecie. Sartre uważał, że samobójstwo może być próbą ucieczki przed niepokojącą wolnością, odpowiedzialnością i absurdalnością egzystencji. Jego analiza samobójstwa jest związana z większym zagadnieniem egzystencjalnej wolności i odpowiedzialności za

własne życie.

Albert Camus, inny kluczowy przedstawiciel egzystencjalizmu, w swoim eseju „Mit Syzyfa” zajmuje się pytaniem o sens życia w kontekście jego absurda. Camus wprowadza pojęcie absurdu jako centralny temat swojej filozofii, twierdząc, że życie jest pozbawione wrodzonego sensu, a jednostka stoi w obliczu nieustannego konfliktu między pragnieniem sensu a bezsensownością istnienia. Camus twierdzi, że samobójstwo, jako ucieczka przed absurdem, jest aktem, który można zrozumieć, ale który nie jest jedyną możliwą odpowiedzią na absurd życia. Zamiast tego Camus proponuje akceptację absurdu i kontynuowanie życia z pełną świadomością jego bezsensowności, co jest wyrazem buntu wobec sytuacji bez wyjścia. Camus twierdzi, że pełne życie, mimo jego absurdu, jest możliwe dzięki poczuciu buntu i twórczej aktywności.

Simone de Beauvoir, której prace często uzupełniają filozofię egzystencjalną Sartre’a i Camusa, w „Mandarynkach” porusza kwestie związane z sensownością życia i decyzjami, które jednostka podejmuje wobec trudnych okoliczności. De Beauvoir analizuje samobójstwo jako skutek braku nadziei i sensu, ale również zwraca uwagę na potrzebę odpowiedzialności wobec innych ludzi. Jej podejście do samobójstwa jest bardziej złożone, ponieważ uwzględnia społeczne i moralne aspekty, które wpływają na decyzję jednostki o zakończeniu życia.

Problem samobójstwa w kinie europejskim powojennego okresu, podobnie jak w filozofii egzystencjalnej, często ukazuje się jako wyraz głębokich wewnętrznych konfliktów i poszukiwań sensu w obliczu beznadziei. Reżyserzy tego okresu, tacy jak Ingmar Bergman, Jean-Luc Godard i Michelangelo Antonioni, w swoich filmach eksplorują temat samobójstwa jako odpowiedź na egzystencjalne pytania i lęki, które były wynikiem zmian społecznych i kulturowych po II wojnie światowej.

Ingmar Bergman, szwedzki reżyser, w swoich filmach takich jak „Siódma pieczęć” czy „Krisztof Wanja” badał tematy związane z

egzystencjalnym lękiem, poszukiwaniem sensu i śmiercią. W „Siódmej pieczęci” Bergman przedstawia rycerza, który gra w szachy ze Śmiercią, poszukując sensu i odpowiedzi na pytania dotyczące istnienia. Samobójstwo w filmie Bergmana jest ukazane jako wynik egzystencjalnej walki z bezsensownością życia i pragnieniem ucieczki przed niepewnością. Bergman ukazuje, jak lęk przed śmiercią i bezsens może prowadzić jednostki do skrajnych decyzji.

Jean-Luc Godard, francuski reżyser związany z Nową Falą, w filmie „Alphaville” bada tematy związane z odalienowaniem i absurdalnością w kontekście dystopijnego społeczeństwa. Choć samobójstwo nie jest centralnym tematem, Godard prezentuje wizję świata, w którym jednostki są pozbawione autentycznych emocji i indywidualności, co może prowadzić do desperackich działań w obliczu bezsensu i alienacji.

Michelangelo Antonioni, włoski reżyser, w filmach takich jak „L'Avventura” i „Zbliżenie” również badał temat samobójstwa jako wyraz egzystencjalnego kryzysu. Antonioni ukazuje bohaterów, którzy borykają się z poczuciem pustki i braku sensu w życiu. Jego filmy często pokazują, jak brak autentycznych relacji i sensu w życiu prowadzi do stanów depresyjnych i decyzji o zakończeniu życia. Samobójstwo w kinie Antonioniego jest nie tylko wynikiem wewnętrznego kryzysu, ale również efektem społecznym i kulturowym braku zrozumienia i bliskości.

Podsumowując, problem samobójstwa w filozofii egzystencjalnej i klasycznym powojennym kinie europejskim jest głęboko związany z poszukiwaniem sensu w świecie pozbawionym obiektywnych wartości i znaczeń. Filozofowie egzystencjalni, tacy jak Sartre, Camus i de Beauvoir, analizują samobójstwo jako wyraz egzystencjalnych zmagania jednostki z absurdem i brakiem sensu, oferując różne odpowiedzi na to wyzwanie. W kinie powojennym, reżyserzy tacy jak Bergman, Godard i Antonioni, eksplorują te same tematy, przedstawiając samobójstwo jako wynik głębokiego kryzysu egzystencjalnego

oraz refleksji nad ludzką kondycją i społecznymi uwarunkowaniami życia.

Jeżeli potrzebujesz konsultacji przy pisaniu pracy licencjackiej lub magisterskiej, to polecamy serwis [pisanie prac](#) - pomoc w pisaniu prac w granicach dozwolonych prawem